

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **J. B.**, bytem D. 364, B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č. j. KUOK 76817/2014, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobou podanou dne 4. 9. 2014 a doplněnou podáním ze dne 18. 9. 2014 se žalobce domáhal zrušení ve výroku označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 5. 2014, č. j. MU/10028/2014/OSČaŽÚ-PVD. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 11. 2. 2014 v 10:57 hod. na silnici II./437 v obci Dolní Újezd - Skoky, u domu č.p. 15, ve směru jízdy na obec Staměřice, při řízení motorového vozidla tov. zn. VW, reg. zn. X, překročil povolenou rychlost 50 km/h o 44 km/h (po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), když mu byla hlídkou Policie ČR, pomocí silničního radarového rychloměru Ramer 10C, naměřena rychlost 97 km/h, za což mu byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a dále povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení částku 1.000 Kč.

B. Žalobní body

Žalobce v žalobě namítal, že:

- 1) mu v rozporu s § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného, ačkoli se jedná o rozhodnutí, jimiž mu byly ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. uloženy povinnosti. Obě rozhodnutí byla doručena jen jeho zmocněnci;
- 2) v důsledku nedoručení rozhodnutí nebyl poučen o jeho následcích v podobě povinnosti odevzdat řidičský průkaz, stanovené v § 94a zákona o silničním provozu, a to pod sankcí pokuty až 30.000 Kč dle § 46 zákona o přestupcích, dále o přidělení bodů v bodovém hodnocení řidiče, ani o povinnosti po ukončení sankce požádat o vrácení řidičského oprávnění a povinných podkladech této žádosti;
- 3) v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je obsaženo pouze poučení o lhůtě dle s. ř., chybí zde poučení obviněného v rozsahu dle § 81 zákona o přestupcích;
- 4) v poučení obsaženém v rozhodnutí žalovaného chybí poučení o možnosti podání žaloby a žádosti o odklad výkonu rozhodnutí;
- 5) nebylo vyhověno jeho požadavku, aby správní orgán předložil potvrzení o tom, že policisté provádějící měření rychlosti byli v obsluze radarového zařízení odborně vyškoleni. Odmítnutí předložení tohoto důkazu s odůvodněním, že samotná příslušnost k ozbrojenému sboru zakládá právo provádět odborné měření rychlosti, je dle žalobce neakceptovatelné.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že žalobce chybně interpretuje § 19 odst. 4 s. ř. Žalovaný se ztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61, že rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za přestupek, nespadá do kategorie písemností dle § 34 odst. 2 s. ř., které je třeba doručovat jak zástupci, tak zastoupenému. Dále za nedůvodnou označil i námitku nedostatečného poučení, neboť poučení v rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně obsahovala náležitosti uvedené v § 68 odst. 5 s. ř. S námitkou neprovedení důkazu potvrzením o odborném školení policistů se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, kde svůj závěr opřel i o rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a na uvedeném závěru setrvává.

D. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 19. 8. 2014 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

D.1 Námitka nedoručení rozhodnutí žalobci

Žalobce dovozuje povinnost správních orgánů doručovat rozhodnutí ve věci nejen zástupci účastníka, ale i účastníku samotnému, z textu § 19 odst. 4 s. ř., podle něhož *se do vlastních rukou adresáta doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba*. Podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.

Citované ustanovení § 19 odst. 4 s. ř. však neřeší otázku, komu konkrétně vyjmenované listiny doručovat, nýbrž taxativně stanoví, které z písemností je třeba doručovat tzv. „do vlastních rukou adresáta“, tj. upravuje jednu z forem doručování. Tato forma je předepsána u písemností, u nichž je s ohledem na závažnost jejich obsahu nezbytné, aby se tyto dostaly do dispoziční sféry jejich adresáta a bylo naopak vyloučeno, aby se dostaly do rukou jiné osoby.

Na otázku, komu doručovat písemnosti (tj. kdo je tím adresátem) v případě, kdy je účastník v řízení zastoupen na základě plné moci, odpovídá § 34 odst. 2 s. ř., jehož výkladu se proto žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přílehavě věnoval.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce zmocnil k zastupování v řízení o předmětném přestupku pana A. P., jemuž následně správní orgán I. stupně (16. 5. 2014) i žalovaný (1. 9. 2014) doručovali rozhodnutí ve věci, a to v souladu s § 19 odst. 4 s. ř. zásilkou určenou do vlastních rukou adresáta, rozhodnutí však nedoručovali žalobci.

Podle § 34 odst. 2 s. ř. *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak*.

Jak poukázal žalovaný, zabýval se totožnou námitkou účastníka řízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61 (dostupný, stejně jako všechny rozsudky zde citované, na www.nssoud.cz), který uvedl: „*Ustanovení § 33 a § 34 jako celek upravují obecně vztah mezi zástupcem a zastoupeným, přičemž rozlišují jednotlivé typy a formy zastoupení, jakož i jeho obsah a rozsah. Typické pro tento vztah je, že zástupce jedná sice jménem zastoupeného, avšak důsledky jeho úkonů, které pro zastoupeného*

činí, plynou vždy zastoupenému. Zástupce tak svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou, uvozenou v odst. 2, která stanoví, že zastoupenému (tedy účastníku řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat. Musí se jednat tedy o písemnost, již správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného v řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn...Typickým takovým úkonem je provedení výsledku účastníka v řízení; jeho osobní výpověď nemůže totiž poskytnout nikdo jiný, nežli on sám....V souzeném případě žalovaný doručoval rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena sankce za přestupek. Jednalo se již o rozhodnutí ve věci samé, kterým řízení končil, nepotřeboval tedy již osobní součinnost žalobce a proto správně doručoval napadené rozhodnutí pouze jeho zástupci. Vždyť právě tímto způsobem je nejúčinněji zajištěna i ochrana samotného žalobce. Zástupce (právní profesionál) může provádět co nejrychleji a nejúčinněji potřebné právní kroky k zajištění obrany zastoupeného.“

Krajský soud se s citovaným výkladem Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje. Tvrdí - li proto žalobce, že rozhodnutí mělo být doručeno nejen jeho zástupci, ale i jemu, pak se mýlí. Obě rozhodnutí byla v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. doručena zmocněnci žalobce. Na možnosti obrany tak žalobce nebyl nikterak krácen, což ostatně ani netvrdí. Námitka je tedy nedůvodná.

D.2 Námitka absence poučení o následcích rozhodnutí

Z obsahu spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně i žalovaný v závěru svých rozhodnutí poučili žalobce o tom, jaké právní důsledky má předmětné rozhodnutí o přestupku, a to jednak o povinnosti odevzdat do 5 pracovních dnů řidičský průkaz dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, dále o právu žádat dle § 14 odst. 3 zákona o přestupcích o upuštění od výkonu zbývajících částí sankce zákazu činnosti po uplynutí poloviny doby této sankce, a dále i o tom, co musí žalobce učinit dle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu, bude-li chtít po vykonání sankce opětovně řídit motorové vozidlo.

S ohledem na skutečnost, že obě rozhodnutí byla doručena v souladu s § 34 odst. 2 a § 19 odst. 4 s. ř. do vlastních rukou zástupce žalobce, jak je uvedeno výše, dostalo se předmětných poučení prostřednictvím zvoleného zástupce i žalobci samotnému.

Poučení o přidělení bodů v bodovém hodnocení řidiče není povinnou náležitostí rozhodnutí o přestupku dle zákona o přestupcích, ani dle zákona o silničním provozu, ostatně ani být nemůže, neboť dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností teprve následně, a to do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Tentýž úřad dle § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu vydá kdykoli na žádost

řidiče výpis z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení. Námitka je proto nedůvodná.

D.3 Námitka absence poučení dle § 81 zákona o přestupcích v rozhodnutí správního orgánu I. stupně

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje následující poučení: „*Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení, a to ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje, podáním učiněným cestou Městského úřadu Lipník nad Bečvou. Odvolání včas podané má odkladný účinek.*“

Citovaný text poučení je dle názoru krajského soudu plně v souladu s § 68 odst. 5 s. ř., který se podpůrně (subsidiárně) na řízení o přestupcích vztahuje dle § 51 zákona o přestupcích, neboť zákon o přestupcích vlastní úpravu obsahových náležitostí poučení postrádá. Správní orgán I. stupně tedy zcela v souladu s § 68 odst. 5 s. ř. poučil žalobce o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustný opravný prostředek, jenž se nazývá „odvolání“, v jaké lhůtě a u kterého orgánu je možné jej podat, od kterého dne se tato lhůta počíná a který správní orgán o odvolání rozhoduje. Nad rámec povinného poučení ještě správní orgán žalobci sdělil, že včas podané odvolání má odkladný účinek (§ 68 odst. 6 s. ř. přitom přikazuje poučit účastníka o odkladném účinku pouze tehdy, je-li tento vyloučen, což v přestupkovém řízení není možné dle § 81 odst. 5 zákona o přestupcích).

Ustanovení § 81 zákona o přestupcích modifikuje rozsah obecného práva podat odvolání dle jednotlivých kategorií účastníků řízení o přestupku. Pojednává tak o zákonném zástupci mladistvého a orgánu sociálně-právní ochrany dětí (§ 81 odst. 1), poškozeném (§ 81 odst. 2), vlastníku zabrané věci (§ 81 odst. 3) či navrhovateli u přestupků, které lze projednat jen na návrh (§ 81 odst. 4). S ohledem na skutečnost, že se v posuzované věci žádný ze zmiňovaných účastníků nevyskytoval, bylo zcela logické, že poučení o opravném prostředku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůči uvedeným osobám směřováno. Poučení bylo adresováno žalobci, jakožto jedinému účastníku předmětného řízení, který je oprávněn brojit proti rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž veškeré obligatorní náležitosti poučení obsahovalo. Žalobce se poučením zjevně řídil, neboť odvolání ve lhůtě podal. Námitka je proto nedůvodná.

D.4 Námitka absence poučení o právu podat žalobu a poučení dle § 83 zákona o přestupcích v rozhodnutí žalovaného

Rozhodnutí žalovaného obsahuje následující poučení: „*Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.*“

Stejně jako v případě poučení prvostupňového orgánu, je citovaný text poučení žalovaného dle krajského soudu plně v souladu s § 68 odst. 5 s. ř., neboť obsahuje sdělení o nemožnosti podání dalších řádných opravných

prostředků, a to včetně zákonného ustanovení, z něhož tato skutečnost vyplývá.

Ze zákona o přestupcích ani ze správního řádu však nevyplývá povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o všech dalších alternativních právních krocích, kterých může využít, tj. např. o možnosti požádat o odklad výkonu rozhodnutí, o možnosti využít mimořádných opravných prostředků, či dozorčích prostředků. Ve vztahu k poučení o možnosti podat žalobu se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 35/2005-61 tak, že *ze správního řádu (§ 47 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.) nevyplývá povinnost poučit účastníka řízení o tom, že po vyčerpání opravných prostředků v řízení správním je či není možno podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.).* S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje.

Krajskému soudu ostatně není zřejmé, jak mohla absence těchto poučení zkrátit žalobce na jeho právech, když z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce bezprostředně v den, kdy bylo jeho zmocněnci doručeno rozhodnutí žalovaného, podal jak žalobu k soudu, tak žádost o odložení výkonu rozhodnutí. Svých procesních práv si byl tedy žalobce dobře vědoma využil jich. Námitka je proto nedůvodná.

D.5 Neprovedení důkazu o proškolení policistů

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně ve vyjádření ze dne 7. 4. 2014 požádal, aby byly předloženy mj. listinné důkazy o školení policistů k obsluze záznamového zařízení. Správní orgán I. stupně následně dne 7. 5. 2014 vydal rozhodnutí, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku.

Správní orgán I. stupně ve vztahu k měření rychlosti odkázal na záznam o přestupku, zpracovaný programem Archiv 5.0 RAMET C.H.M. a.s. (č. I. 4 správního spisu) a ověřovací list, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem dne 20. 3. 2013 (č. I. 5 správního spisu) a uvedl, že po vyhodnocení obsahu těchto listin *nepochybuje o přesnosti výsledku měření, a to i s ohledem na to, že měření bylo provedeno osobami k tomu odborně způsobilými, za které lze jistě policisty Oddělení silničního dohledu Olomouc, a to při výkonu svého povolání, bezpochyby považovat.* K důkaznímu návrhu žalobce výslovně správní orgán uvedl, že k doplňování dokazování o žalobcem navržené důkazy neshledal opodstatněný důvod, neboť ze shromážděných důkazních prostředků neplynulo nic, co by zpochybňovalo korektnost informací zachycených na stěžejním listinném důkazu, a to „Záznamu o přestupku“. Dále opětovně zopakoval, že *příslušník Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu je bezpochyby tou nepovolanější osobou k provádění měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích, tudíž další prokazování jeho způsobilosti k této činnosti je nadbytečné.*

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce mj. namítl, že odmítnutím provedení navrženého důkazu byl zkrácen na svých právech, neboť nelze předpokládat, že pouze ze zaměstnaneckého poměru u Policie ČR

vznikají odborné znalosti. Je-li tedy požadováno předložení řádné odborné způsobilosti k provádění odborných měření, na kterých je stavěno obvinění, je povinností tato oprávnění předložit.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, nýbrž s odkazem na § 3 a 52 s. ř. je provést toliko důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti. Dle žalovaného shromážděné důkazy prokazují stíhané jednání bez důvodných pochybností, nejsou mezi nimi žádné rozpory či nesrovnalosti, přičemž správní orgán I. stupně veškeré své úvahy o vině žalobce vyčerpávajícím způsobem popsal. Správný a řádný průběh měření byl Policií ČR doložen fotografií a ověřovacím listem daného typu měřidla. Žalobce naopak neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by měly být jím navrhované důkazy provedeny a v jakém směru by měly zjištěný skutkový stav doplnit. Dále uvedl, že připuštění pochyb o schopnosti policistů zacházet s radarovým rychloměrem, by následně mohlo vést k možnosti trvat na prokazování toho, zda vůbec daná osoba přísluší k Policii ČR, zda má odbornou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda umí používat zbraň apod. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že obsluha uvedeného typu měřícího přístroje spočívá toliko v nastavení směru (v daném případě bylo měření prováděno z pevného stanoviště ve směru odjezdu) a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejímž překročení provede měření spolu se zajištěným záznamem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 dále uvedl, že by bylo mimo jakýkoli rozumný výklad zásady materiální pravdy, pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, zde, že k omylu policisty obsluhujícího rychloměr nedošlo. Stejně jako správní orgán I. stupně zdůraznil, že policista obsluhující radar byl služebně zařazen v odboru služby dopravní policie, což jej činí logicky osobou nejpovolanejší k měření rychlosti vozidel.

Se závěry správních orgánů obou stupňů nelze než souhlasit. Námitka nezpůsobilosti policistů k provádění měření radarovými rychloměry není soudní praxi neznámá (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 nebo ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). V posledním z uvedených rozsudků Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty.“*

Námitka žalobce, že dovozování odborné způsobilosti policisty ze samotného zařazení k Policii ČR, není akceptovatelné, je tedy lichá. Krajský soud se zcela ztotožňuje s výše citovaným judikатурním závěrem,

že způsobilost policisty odboru služby dopravní policie k obsluze radarového rychloměru, je třeba presumovat. Potřeba provádění dokazování v tomto směru by mohla vzejít toliko z existence skutkových okolností, jež by vyvolávaly rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. V posuzované věci však žalobce na žádné takové okolnosti nepoukazoval ani ve správním řízení, ani v žalobě, toliko se dožadoval ujištění, že byl příslušný policista, provádějící měření rychlosti v posuzované věci řádně proškolen. Odmítnutí provedení navržených důkazů o odborné způsobilosti policisty s podrobným zdůvodněním nadbytečnosti takového dokazování bylo proto zcela v souladu s § 3 a 52 s. ř., tj. s povinností správních orgánů zjišťovat skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že ze správního spisu, zejména záznamu o přestupku (č. I. 4 správního spisu) nejsou patrné žádné okolnosti, jež by zavdávaly pochybnosti o správnosti měření, a tím ani odborné způsobilosti osoby, jež rychloměr obsluhovala. Námitka je proto nedůvodná.

E. Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

F. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Olomouci dne 19. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně